

JAFFNA COLLEGE LIBRARY
SEP 14 1945
*
YADDUKODDAI, CEYLON

THE young idea

இளஞ்சிந்தனை

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. X.

Thursday, 13th Sept., 1945.

No. 3.

THROUGH THE ELEGY :	By E. A. C.	Page 4
WORLD PEACE IS THE DREAM OF AN IDEALIST :	By Ivor Herat	5
பழைய பத்திரசாதிபர் குறிப்புரை		9
வாழ்க்கையில் பயன்	By 'மக்லீகர்'	11
ஆங்கில மாடு	By 'மாளினி'	13

E. R. APPADURAI
English Editor.

KAMALAM TAMPOE
Tamil Editor.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION, ONLY

Vol. X

Thursday, 13th September, 1945.

No. 3

Editorial

Dr. Kannagara's "Pearl of great price" has come. It has come as an unpleasant surprise to most people who lay back in arm-chairs and prophetically pronounced its positive rejection in the State Council. Now that it has come, they are beginning to feel uneasy and to realise the folly of their wilful short-sightedness.

Jaffna College, we may be sure, has looked far ahead into the future. We should not for a moment doubt the wisdom of the Board of Directors and we feel sure that they will not in any case surrender the noble ideals which Jaffna College has struggled to uphold for more than a hundred years in order to accommodate a scheme which is seemingly beneficial but which incidentally aims at the ultimate destruction of denominational schools. Jaffna College has always emphasised the Christian aspect of all its activities and ideals and has never failed to give priority to it. The time has now come for the College to decide whether it shall continue to uphold its cherished ideals or throw them overboard in favour of a scheme which may probably relieve it of some pecuniary difficulty. To think that the acceptance by the College of the free education scheme as put forward by the Minister for Education, would create in the minds of most people the

impression that until now Jaffna College has been deceiving both itself and the community around it should not seem far-fetched. But we are confident that the Board of Directors who have always waxed eloquent over the denominational aspect of the school will not (true to the Gospel they preach) in this moment of trial succumb to the satanic attempt by the Minister for Education to strangle his foster-mother.

Shall we go farther? The Minister for Education may not be too severely criticised for his scheme if at the bottom of everything he has the welfare of the poor at heart. We should find it difficult to refrain from suggesting that his scheme is a political stunt but we must accept that whether the Minister knows it or not his scheme implies what is generally known as "equality of opportunity." In as much as the Minister's Scheme provides equal educational opportunities for all irrespective of caste, creed or class, it is a laudable one. But his "unhappy bark" strikes not only one "craggy shelf". It shall not be our business presently to concern ourselves with what these shelves are. We shall limit our observations to the position of Jaffna College, as we see it, in the Free education scheme.

It is not necessary for us to point out that to parents, free education

will certainly be preferable to education that has to be paid for. We have also previously observed that the acceptance of the free education scheme will be incompatible with the religious ideals of the school. The choice, therefore, lies between the cherished ideals of the school with their noble religious background and the question of balancing the budget and we are certain that the authorities concerned will not choose to put the cart before the horse.

We are not blind to the difficulties that should arise from Jaffna College being translated into a "private school". True it is that there will be a fall in the number of students and an exodus from the staff. But we are of opinion that this will only be a temporary phase.

We are wondering whether with all the income that the College gets from America and with a carefully drawn up and frugal budget Jaffna College cannot continue as a free and private school. We are persuaded to believe that this is not quite an impossibility. The College would then be in hearty support of the principle of equality of opportunity as envisaged by the Minister for Education and yet be free to maintain and uphold its own ideals. The gesture would be very Christian too. We may even suggest that the perpetuation of the present high standard of education coupled with the selection of choice students on a competitive basis will help to raise Jaffna College to more serviceable heights and to turn out true leaders imbued with a high sense of sacrificial service.

We must record our appreciation of the ready response we have had from the authorities with regard to our request concerning the School Council. Although we might not be too thankful to them for their recognition of what we hold to be our legitimate right it is our duty to express to them our gratitude for the ready and willing ears with which they have heard our case. It is our hope that the present Council

constituted as it is of "nominated members" will attain to the standards expected of it. We note with definite feelings of joy the election of Mr. W. N. S. Samuel as the President of the Council. Presidents of the Council there have been many but the Council has sadly failed to function. We shall not attempt to suggest the reason for it. But we are certain that Mr. Samuel realises well enough the importance of his own position and should think ourselves deceived if under such able leadership his colleagues fail to acquit themselves creditably.

A word of warning to the School Council might not be out of place here. It has not been once alone that the Council has been tried in the balance and found wanting. We shall refrain from commenting on this unwelcome past. Suffice it say that it would be well for the Council to take a lesson from the past lest the future should have something distasteful in store. It would be unwise to presume too far on a man's patience.

* * *

The present age is characterised by its aptitude for revolution and utter disregard of existing standards. It is the same story all over. State Councillors might even go to the extent of suggesting that students in fee-paying private schools should go on strike. In the midst of such circumstances the appointment of a lady to be co-editor of the Young Idea should not seem too shocking. It is not our intention to question the undoubted ability of our contemporary. On the contrary we hasten to offer her our hearty congratulations on her well-merited appointment. But we do believe that those in charge of the appointment might have spared a lady of the many irksome difficulties that confront an Editor. Miss Tampoe enjoys the singular distinction of being the first lady to be raised to the Editorial position and should think herself fortunate in being entrusted with the responsibilities that attach to it. We extend to her our co-operation and best wishes in her new career.

The Commissioners Come Round

The Soulbury Commissioners were expected in the afternoon of the 7th of March. The afternoon sessions were worked through an hour more and even by 5.30 p. m. they had not come. The classes were then dismissed but the crowds of boys hung about—hung about to see the men in whose hands their political future rested. At last they came. It was about 7 o'clock. Lord Soulbury and his colleagues accompanied by Mr. G. G. Ponnambalam were received at the gate by the Principal. They then walked down the long line of scouts and guides who formed the guard of honour. On reaching the Administration Block they were introduced to the members of the staff. Next they visited the Library. After having spent about five minutes in the Library and having signed in the Visitor's Book there, they turned to leave. They were too tired. Besides they had to get to Jaffna town for a garden-party which had been organised in their honour. It was to have taken place at 6.30 and it was already 7.15 p. m. They would go away. But they were glad to have dropped in. With three cheers having been raised for all of them, the party drove off. We were flattered to learn later on that at the tea-party at Jaffna Sir Frederick Rees observed that the Jaffna College Library was the best school library he had seen either in the East or the West.

H. E The Governor Visits Jaffna College

No less important than the visit of the Soulbury Commissioners was the visit of the Governor and Lady Moore. The whole College was astir even about a week before the intended visit—white-washing, paper-picking,

sweeping, pulling down of notices put up by communist fanatics (they might have been told to keep their communism to themselves) who asked for a revolution against "British Imperialism", in a word cleaning-up. The night previous to the great day was spent in decorating the entrance to the college.

At about 9.15 a. m. on the morning of the 30th of May the Governor's car turned in. His Excellency and Lady Moore were received at the gate by the Principal, conducted past the guard of honour and introduced to the members of the staff who waited at the Administration Block. The students were by this time assembled in the Otley Hall. The Governor and Lady Moore were first taken into the library where they spent some time and then shown round the rest of the school. That being over in about ten minutes they were taken up the hall. The hall was worth seeing. The whole staff was majestically arrayed on the platform with Governor and Lady Moore in front of them. The seats in the hall were filled by the students. The Governor and Lady Moore were then welcomed by a student and the Governor rose to reply. He first declared that day a holiday, complying with the request of the students and then proceeded with his speech. He was glad that Jaffna College had not remained idle since he had last seen it in 1912. His speech lasted for five minutes. The luncheon then closed.

The Governor and Lady Moore then walked down the platform and out of the hall in the midst of "Three hearty cheers". When the students dispersed His Excellency had left.

Through the Elegy

Full many a gem of purest ray serene
The dark unfathomed caves of ocean bear
Full many a flower is born to blush unseen
And waste its sweetness in the desert air.

Night had come with all its train
of noiseless noises, night the rich
man's terror the poor man's gift. I
was walking down a dusty road on
either side of which was land that
seemed barren, but where the plough
had left its marks. I had not gone
far when ahead of me I could dis-
cern the figure of a staggering man.
I stepped aside and the man passed
by unobserved and crashed into a
nearby post, and lay there thoroughly
exhausted, and I said to myself
"Drink Drink and be merry for to-
morrow you die." The man got up
and once more started his staggering
journey; unconsciously I followed
the man. The man went a few yards
ahead and turned into a heavily
shaded lane, on either side of which
were earthen huts, and all of them
seemed to have a woeful tale to tell.
The man staggered into one of these
huts and lay full length on the floor.
Immediately a spatter of angry words
spiced with filth announced the pre-
sence of the wife, but the man was
quite oblivious to all that was taking
place around him. I stood there a
silent spectator watching this tragedy
of gloom. The shadows fell heavily
around me and made me one with
them.

As I stood there I caught the
hungry cry of a little child not
more than five years old—a cry
that went piercing through the very
marrow of my bones—and my very
soul rebelled within me against that
human wretch that lay prostrate on
the floor, and I said to myself:
"Ah you frail creature of dust, where-
in does lie your salvation, in this
world or the next? Are you not
conscious that two thousand years
ago there was one who bled for
you and me on the cross? or do
you gather hope from that agonizing
plea from the cross, "Oh Lord forgive
them for they know not what they
do?" Are you not conscious that at

this very moment nations are em-
braced in a death grapple? Are you
not conscious of the pangs of hunger
from which your children writhe?
Are you not conscious that beyond
the vast expanse of these oceans lie
cities wherein civilisation was born
and bred? Are you not conscious of
the fair institutions which grace
your land? Are you not aware of
the vast progress of science which
does subdue nature at every turn?
Fair nature rise and tell me where-
in this wretch fits in this panorama
of life," but only the faint rustle of
the leaves could be heard, and nature
herself seemed to murmur.

But knowledge to their eyes her ample
page
Rich with the spoils of time did ne'er
unroll
Chill penury repressed their noble rage
And froze the genial current of the soul.
Yes — nature had given the reply
And a nearby lizard confirmed those
murmurings.

I stood there as in a reverie and
in my mind's eye saw a vision. I
saw before me not a human wretch
but a man, a man on whom nature
had endowed her gifts superabund-
antly. Yes it was a man who was
up with the rising lark and in the
fields humming a tune all to him-
self and at peace with all the world;
the very plodding of the bulls and
the cutting of the plough in the
sands seemed to keep in harmony
with the tune; it was a union of
man and nature and once more
those murmuring sounds,
"Oft did the harvest to their sickle yield
Their furrow oft the stubborn glibe has
broke;
How jocund did they drive their team
afield!
How bowed the woods beneath their
sturdy stroke!

My very soul was captured by the
harmony and I began to wonder
whether there was one warrior, one
statesman, one philosopher, one logi-
cian who could hum a tune of such
perfect harmony. nay! theirs is the
tune of the grave, a tune predicting

the inevitable; once again the murmuring sounds;

"The Boast of heraldry, the pomp of power,
And all that beauty, all that wealth e'er
Awaits alike the inevitable hour.—
The paths of glory lead but to the grave.

Just then a dog barked and grabbed at my feet, I woke out of my reverie and ran for all my life. I ran

and ran and the very trees seemed to laugh and mock at me; the dog soon got me; I shouted and fell full length, and got up in my room with a copy of the elegy written in a country churchyard in my lap. I rubbed my eyes and the truth began to dawn, I laughed at myself and said "oh you sentimental fool."

E. A. C.

World Peace is the Dream of an Idealist

From times immemorial mankind has been locked in strife and combat. This world of ours has been rent with bloody wars and unrest and so to every one war has become an evil necessity—evil no doubt but still a necessity. It has become natural for man to look upon fighting as the only means of settling disputes. Why is this? Why has man come to regard fighting as the only recourse—why not arbitration and negotiation? The fact remains that man has been endowed with a very pugnacious nature. The struggle for existence has resulted in the survival of the fittest. Pride, shame, jealousies have all combined to cause war. As long as these vices remain within human nature there will always be war.

The long list of wars in the history of mankind has shown us quite clearly that Peace can never be possible. With the rapid progress of science the war has spread to every civilian. The life of every single person man, woman, and child—is at stake. The death-rate in the present war is many times as great as that of the last. The further inventions of science in time to come particularly the harnessing of atomic energy is bound to be an incentive to perpetuating war. How then can peace be possible?

Let us take the chief causes of war and see whether they can be eradicated in order that universal peace

may prevail amongst mankind. Firstly there is the desire for territorial expansion—what is known as "LIEBENSTRAUM". This is due mainly to the over growth of population. It is absolutely impossible to eradicate or even modify this cause. At some time or another the population of a country is bound to increase to such an extent that there will be no room in that country for some of the people; if there is to be no war it will only aggravate the situation. There will be more births and fewer deaths. In such a case then every profession will be crowded out and as in logical sequence unemployment will be rife. This alone will cause a war. As I have said before the struggle for existence will result in the survival of the fittest. One cannot deny that man is never satisfied with his lot. The more he has the more he wants. Modern society is founded on an acquisitive basis.

Another cause of war is the promptings of national ambition and a desire for revenge due to some wrong or other inflicted by one nation on another. There is no more perfect example than the wars between France and Germany. In the 30 years war France saw to it that Germany was humbled, her power crippled and her lands devastated. She thought that the Germans would never rise again. but in 1870 the German people rose under the famous Bismark and this time France had to suffer defeat,

she was stripped of the valuable provinces of Alsace and Lorraine and her power humbled. Nevertheless in 1914 again France and Germany were at each other's throat and again Germany was humbled. At the Treaty of Versailles Germany was bound by such rigorous terms that apart from Germany no nation could have possibly risen thereafter. But still Germany did rise and this time under Hitler. And so Naylor says "Although I am an Anglo-Saxon holding democratic ideas, I still bow down to the greatness of Hitler". Germany rose with a suddenness that astounded the whole world. So great was her might that her armies swept across France and ended the resistance in that country. Berlin will rise again, in spite of the bomb-scarred cities of Berlin, Cologne and Essen, the German nations will rise again to avenge her defeat. Sometimes individual fights lead to international complications. In 1850, for example, a certain Jew by the name of Don Pacifico who happened to be a British subject was ill-treated by great officials in Athens. Viscount Palmerston who was the Foreign Secretary at the time forced Greece to satisfy the claims of this man and asserted that every British subject wherever he might be must be able to take to himself the old boast "Civis Romanus sum" in the sure confidence that the strong arm of Britain would protect him. Such a policy as this is bound to create wars.

In any country there is always a national spirit. This spirit can never be quenched. In every patriotic citizen there is a desire to see his country at the top of the ladder, and this vigorous spirit is always an incentive to war.

The third cause of war is the jealousy felt by countries against other nations in the sphere of commerce and trade. Every country

naturally desires to better herself in commerce and trade, and it is very often due to excessive zeal in commercial enterprises that wars are caused. If every country wants to get the best market for her exports and claims the monopoly of a particular product, there is bound to be rivalry and this inevitably leads to a war. The English wars with the French in India were chiefly due to trade reasons.

It is clear that these causes of war are real and cannot be done away with. Further if universal peace has to be maintained, there must be some international judicature to see that it is maintained, and how else can this be done but by force. We have seen the result of the league of Nations. Before this was set up there were many others but they all failed. Let us benefit by past experience and remove all thoughts of a World Peace from our minds. If there is to be World Peace we must all think alike. This is well nigh impossible. We live in a world today where many creeds and beliefs prevail and many more are in the making. How then can peace be preserved under such circumstances. The human mind is a fickle one. Every citizen cannot be converted to one ideal, and if this cannot be done, then peace cannot be maintained.

World Peace is the Dream of an idealist. It is a visionary conception which in this practical world of ours is very far-fetched and useless. The past has given no evidence that World Peace is an impossibility. The present is showing us that it cannot be maintained. The next 50 years will shatter for ever the belief that universal peace can be maintained.

BY

IVOR HERAT.

Sports Section

We are happy to have a successful season of Athletics to report on. The Inter-house meet was worked off on the 5th and 6th of July. Hitchcock House was declared champions for the third time in succession. Our congratulations to them. W. T. Sanders was once again the hero of the meet. He established three new ground records—in the 100 yds. dash, 220 yds. dash and 220 yds. low hurdles.

Sanders performed more brilliantly at the Inter-Collegiate meet which came off on the 3rd and 4th of August. Jaffna College came second in the meet. W. T. Sanders and K. Shanmuganathan were Senior and Intermediate champions respectively. Two new records were created at this meet too by W. T. Sanders which won him the coveted Parson's Challenge Cup. We must congratu-

late Captain Sanders and his team on their performance.

The football season is with us now and we are looking forward to winning the championship once again. We hope that as many as possible will turn up for practice and enthusiastically contribute their mite to the strength of the team. Our chief defect in the past has been the indifference shown by the members of the team resulting in lack of co-ordination between the coach and captain and the team. But we have already experienced once the unwelcome result of such a situation and experience should teach us this time steer clear of these difficulties. If we do, we should never doubt the certainty of our attaining to the top-most rank even in the field of games.

Case for Constitutional Reforms

The Soulbury Commissioners have almost completed their report on the Ceylon Constitution. Most of us have read from the papers of the various deputations that appeared before the Commission when it was here. We have appreciated some of the evidences given, ignored some others and even scoffed at a few. But not many of us have paused to consider the reasons why Whitehouse thought it necessary to send a Commission out to Ceylon even whilst engaged in a death struggle with Hitler and his clique. The present article seeks to locate these reasons in the glaring defects of the Donoughmore Constitution.

Before we go on to point out the defects of the Donoughmore Constitution it is essential for us to know the chief provisions of the Constitution. According to the Constitution the former Legislative Council was to be

called the State Council composed chiefly of elected men who would be responsible to the country. The strength of the council would be 80 of whom 65 would be elected by territorial constituencies, 3 would be ex-officio and twelve would be nominated by the Governor. The Council would be entrusted not merely with Legislative functions but also executive. The Council would be organised in two distinct ways for the transaction of its legislative and its administrative functions. It was the administrative organisation that presented many novel features. On the formation of the new State Council the whole body of members would be divided into seven standing committees by election and each committee would elect its Chairman out of its own number; each committee would be in charge of a separate portfolio and the Chairman of each

committee would occupy the position and status of a minister and draw an allotted salary. The Chairmen of these seven committees would be non-officials. These seven committees would not exhaust the whole field of operations of the Government and the subjects not included within the portfolios of the committees would be grouped into three portfolios and separately entrusted to three High officers, namely the Chief Secretary the Financial Secretary and the Legal Secretary. These portfolios included Departments of Imperial importance. Defence and Public Service Administration fell within the portfolio of the Chief Secretary; Finance within that of the Financial Secretary and the Administration of Justice within that of the Legal Secretary. In the administration of the Departments entrusted to them these high officers would not, like Ministers be hampered by the collaboration of any Committee. In other respects they would hold the same position as the Ministers. Their functions were said to be advisory. They would not be affected by any adverse vote of the Council. The Chairman of each Committee would be individually responsible for the administration of the Department assigned to his Committee. The only matters in regard to which the principle of collective responsibility of the Ministers was to be allowed and recognised were those relating to the annual Budget, the supplementary estimates and the consequent financial treasures. Proposals regarding those were to be framed by the

Board of Ministers including the Chairmen of the Committees and the three officers of State as a result of joint deliberations. The defeat of the Board of Ministers on their financial proposals would be followed by a general election. The tenure of office of the high officers of State would not be liable to be cut short by an adverse vote even though they held the position of Ministers and performed similar functions. The Executive business of the Government would be disposed of by these various Committees and reported to the Council in Executive session for confirmation. It would be open to the Council in Executive session to approve, reject or refer back any decision of the Executive Committees. The orders of the State Council would in turn be submitted to the Governor for ratification. No action would be taken on the items approved by the Council pending the Governor's ratification. The Governor was vested with an unqualified right of veto over the Executive decisions of the Council as well as in matters of legislation.

For the consideration of legislative measures the whole Council would be divided into two standing committees formed by the amalgamation of different Executive Committees. All bills would, after the second reading, be referred to one or other of the two Committees for report and on receipt of the report, the Council would have power only to consider the amendments made by the standing committee concerned.

(To be continued)

PRIZE - GIVING

Our prize-giving comes off tomorrow 15th September at 6-30 p. m. The Hon'ble Justice Allen Rose will

be the chief speaker. Parents of students are cordially invited to attend.

பழைய பத்திராதிபர் குறிப்புகள்.

அன்பார்க்க சகோதரிகளே, சகோதரிகளே, யான் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியை கிடீப்பி பிரிவுமுன் என் இறங்கித் குறிப்புடன் எம் பத்திரிகையாகிய இளஞர்யிறுரை வெளிப்படுத்த முடியாததை பிட்டு மிகவும் உவங்கினேன். ஆயினும் இத்தருணத்தை எடுத்து எம் கல்லூரியைப்பற்றிய என் அபிப்பிராயங்களைத் சிலவற்றை உவங்கி எடுத்துக்கூற விரும்புகின்றேன்.

அன்பார்களே!

எனைய கல்லூரிகளிலும் பார்க்க யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் பயிலும் உங்களுக்கு அகேச சலாக்கியங்கள் இருக்கின்றன என்பதை உணரல்கள். முதற் கடவுளுக்கும், பின் எம் தாய் நாட்டிற்கும் பணிசெய்ய என்னை வழியடக்கின்ற யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியே என என் திடமாகக் கூறுவேன். இன்னும் எனக்கு சேதம்முடிய சேர்க்கிதில் பற்றையுள் கட்டுரை எழுதும் வன்மையையும் அளித்தது எம் கல்லூரியே.

இப்படிப்பட்ட அருமைமான கல்லூரியில் அகேச ஆண்டுசொக. எம் தாய் மொழியாகிய தமிழை வளர்ப்பதற்கு ஒர் தனித் தமிழ்ச் சங்கம் தொடங்காத குறைவை, தமிழிலே ஆர்வமுள்ள சில மாணவ மாணவிகள் ஆர்வமுடும் மாகித்தங்கள் மீதவி வைத்ததை என்னும் போது எம் உள்ளம் பூரிக்கின்றது. ஆனால் இச்சங்கத்திற்கு எம் ஆசிரியர் பேராகிய ஆதாவு அளிக்கும் பின்னிட்டதை என்னை என மனம் வெகத்தது. எம் கல்லூரி முன்னேற்றவேண்டுகையாகிய எம் ஆசிரியர், மாணவர்களிடையே எம் தாய் மொழியாகிய தமிழ்மொழி அபிவிருத்தியை உறுதிப்படுத்த எம் சகோதரிகளுக்கும் எம்

வேண்டுமென்று அவர்கொள்ளவேண்டும். ஆசிரியர் அவர்கொண்டு துக்கங்கொண்டிருந்த மாணவரின் இதயம் கதரவணக்கண்ட செத்தாமையோல் மலரும். இது என் அனுபவத்தில் கண்ட உண்மை.

எம் கல்லூரியின் நூல்கிணியத்தைப் பற்றிப் பேசாத தேவையில்லை. நூல்கிணிய அபிபரிசு திறமையால் எம் நூல்கிணியம் கல்லூரியின் கண்மணிபோல் எனக்குகின்றது. என் அறிவை மேலும் மேலும் வளர்த்தது இன்னும் கிணியமே, இதில் ஒரு குறை எடுத்தகார்ட்ட விரும்புகின்றேன். அதாவது இதில் போதிய தமிழ்ப்புத்தகங்கள் இல்லை. தமிழில் குறைவான மாணவர் வாசிக்கும்படி புத்தகங்கள் கிணியக் குறைவு. இதனால் எம் கல்லூரியில் அகேச மாணவர் தமிழில் குறைவாக இருக்கின்றனர். இக் குறைவை சிறைவாக்குவது எம் ஆசிரியரின் கடமைவே.

மற்றும் யாவும் ஒர் வகையில் சரியாகவே கடைபிற்றுகின்றன. இன்னும் திருத்தங்களுக்கு ஆயிரி நுக்கின்றன. இறுதியாக யான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகின்றேன். அதாவது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் பயிலும் ஒவ்வொரு மாணவனும், கல்லூரி கொடுக்கும் சலாக்கியங்களைச் சரியாக ஏற்றுக்கொண்டால் குற்றம் குறைபின்றி மற்றவர்கள் பெச்சத்தக்கவிதமாய்தன் யாழ்ப்பாணம் இனிதற உடாத்த முடியும். உடவுளில் என்னைசென் எம் கல்லூரியில் பொதுவாக.

என் பத்திராதிபராக இருந்த காலத்தில் பல புகிசெய்யான கட்டுரைகள் எழுதி வந்த என் பருக்கும், விசேஷமாக முன்னேற்றத்தைக் கருதி இடைவிடாமல்

கள் ஆலோசனைப் பெரியாராகிய திரு. P. நவரத்தினம் அவர்களுக்கும் என் நன்றி உரித்தாருக, நம் சகோதரிகளின் முன்னேற்றத்திற்கு அடையாளமாக கடைசியாக வெளிவந்த இளகுாயிற்றை வாசித்துப் பார்த்தால் தெரியும், இதில் ஒரு கட்டுரையை கிட்டு ஏனைய கட்டுரைகள் எல்லாம் நம் சகோதரிகளாலேயே வகாரயப்பட்டது. நான் இருந்த காலத்தில் முயற்சியுடன் கட்டுரைகள் எழுதிவந்த விதமே எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் எழுதிவருவிய்களென்பதே என்கம்பிக்கை. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியை கிட்டுப் பிரிவதென்றால் ஒருவருக்கு உடல் உயிரை கிட்டுப் போகிறதேபோல இருக்கும். அவ் விதமே எனக்கு இருந்தது. இருந்தும், என் உயர்தாய் படிப்புக்காக பெங்களூருக்கு வரவேண்டியிருந்தது. எல்லாம் ஈசனின் வற்பாட்டின்படியே நடக்கும்.

கண்பக்களே, நான் கல்லூரியை கிட்டு வந்தபின் நடந்தவற்றைப்பற்றியும், என் புது இடத்தைப்பற்றியும் சிறிது கூற விரும்புகிறேன்.

இலங்கையிலிருந்து இங்கியைக்குப் போவதென்றால் அமுதபிண்ணையும் சிரிக்கும் என்கிறார்கள். ஆனால் எனக்கு இன்னும் அமுதை வந்ததெழிய சிரிப்புல வேயில்லை. நம் பாரத பூமியின் கண்ணை கால் வைத்ததும் என் உள்ளம் குளிர்ந்தது. நம் பாரததேயிலிவ பாரதம் என்னைப்பற்றிக்கொண்டது, நம் தேயி யடிமைத் தலைகளால் கட்டுண்டு கிடக்கும் உணர்ச்சி என் உள்ளத்தில் உதித்தது. கடவுளைத் துதித்துக்கொண்டு சொன்னபட்டணத்தக்கு நெயில் ஏறினேன். வழியில் பல பல வாய்க்கிகள். என்ன? நெயில் போகும் பாதையோரங்களில், கடும் வெயிலில் நிர்வாணத்தடன், ஆசிரிய பிள்ளைகள், பால் மறவாத குழந்தைகள், சிறுமிகள், வயிற்றைத் தட்டித் தட்டிப் பிச்சைபோடுப்படி கத்திக்கொண்டி

நின்றார்கள். மிருகங்களும் இப்படியில்லை. இதை நினைக்கவே என் மனம் நெக்கு கிட்டெடிகிறது.

வேறொரு இடத்தில் எறிந்த எச்சில் இலைகளை ஆ' நாய்களிலும் கேவலமாக ஒடிவந்து, எடுத்துக்கொண்டு ஒடுகிறார்கள்—இக்காய்க்கிகள் ஒருபுறமிருக்க இன்னொருபுறம் மாடமாளிகைகளும் கூட கோபுரங்களும் மிளிர்ந்தன. நம் சகோதாரே நானாகக் கொருவேளை சரப்பாடு கிடையாமல் தவிக்கும்போது, இம்மாட மாளிகைகளும் கூட கோபுரங்களும் இருந்தென்னத்திற்கு.

சென்னைப் பட்டணத்தில் இரங்கி நான் முற்றம் பட்டணத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு பெங்களூருக்குப் புறப்பட்டேன். பெங்களூரைப்பற்றியும் சில வர்த்தகைகள் கூறவிரும்புகிறேன். பெங்களூர்ப் பட்டணத்தில் மாத்திரம் காலிந்து சினிமாப் படமாளிகைகள் உண்டு. ஆனால், தெருத் தெருவாய் தங்க ஒரு குடிசை தானும் இல்லாமல் கிடக்கும் ஏழைகளோ அதிகம். கூன், குருடு, சப்பாணி, வேறு பல கோரியாதிகளுடன் தெருவில் கவனிக்க ஒருவருமில்லாத கிடப்போரும் அகந்தம். இக்காய்க்கிகளைக் கண்டவுடன் ஏனிற்கு வந்தேனென எனக்குக் தோன்றிற்று. இப்படிச் சிலர் தவிக்க, பெரிய மாளிகைகளில் வசித்துச் சல்லாசிப்போரும் இங்கும் அகந்தம்.

வேறு அதிகம் சொல்வதற்கு நான் விரும்பவாயில்லை. இங்கு இடமுயில்லை. மிகவும் சுருக்கிச் சொல்லிவண்டியதைச் சொன்னேன். ஆகவே யித்துடன் என்கடித்ததை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

உங்கள் எல்லாருக்கும் என் வாழ்த்துக் கூறுகிறேன்.

இங்கனம்,

உங்கள் அன்பன்

D. R. அம்பலவாணர்.

வாழ்க்கைகயின் பயன்

— “மல்லிகா” —

சிற்றூர் ஆழகியகிராமம். என்னே இயற்கை அன்னியின் சிறப்பு! சீராமாண்ட மாண குண்டுகளும், வண்டுகள் நீங்காரம் பாடிக்கொண்டு வரும்படியாக மணங் கமழ்கின்ற புஷ்பங்கள் நிறைந்தள்ள பூஞ்சேலைகளும், பெய்கைகளும் கண்ணைக் கவருகின்றதன்றே. கார்த்திகை மாதம் மாலை வேளை மழையும் சிறுச் சிறு தூற்றலாகத் தூறிற்று, எங்கும் பார்த்தாலும் பச்சைப்பசேலென்ற வயல் சாள் இளந்தென்றலில் வயல்களிலிருக்கும் பிஞ்சுக் கதிர்கள் அங்கும் இங்கும் அசைந்துகொண்டிருந்தன. சூரியன் அஸ்தமித்தப் போனதினாலும் மேற்கு வானமும் சிரித்துக்கொண்டிருந்தது. அங்குள்ள ஓர் தடாகத்தின் மேற்கரையில், தனித்த ஓர் புல்லாந்தரையில் ஓர் மாத்தின் கீழ்க்கின்று ஒரு காதலர்கள் சம்பாஷித்துக் கொண்டு நின்றனர். திர்மலாயின் முகம் கவலையால் வாடி மெலிதா கண்களினின்றும் நீர்த்தடலிகள் உதிர்வதைப் பார்க்கச் சந்திரசேகரனுக்கு மனம் சகிக்கவில்லை. தன்னைத்தானே சொல்லுகொண்டான்.

“திர்மலா, ஏன் கவலைப்படுகின்றாய்? நீ என் விஷயமாக இய்வளவு மனச் சஞ்சலப்படவேண்டாம். நீ என்னை மனம் புரிவது உன் தாயருக்கு மனமில்லையென்ற காரியமில்லை. எல்லாம் கடவுளின் சித்தம்.”

“எனக்கு இஷ்டமுள்ளவரை நான் மணங்கொள்வதில் யாருக்குக் கேடு? நான் சமரணைப் பற்றிக் கணவியாகக் கூடக் கருதமாட்டேன் என்பது திண்ணம்.”

“இது உனக்குத் தகுமா? கேவலம்! நான் உன் தகப்பனரிடத்தில் வேலை பார்த்து வந்தவன் அவராகப் பார்த்து எனக்கு வேலை கொடுத்திராவிடில் என் கதி என்னவாயிருக்கும்.”

“சேகரர், நான் மற்றவர்களைப் போல செல்வத்தை விரும்பக் கூடியவளல்ல. பணக்காரனுக்குப் பிறந்து, மனநிம்மதியற்று அரண்மனையில்

விட மனத்திற் குகந்தவரை உன்மை யாக சேசித்த ஒரு குடிசையிலேனும் காலக் கழிப்பது எவ்வளவோ மென்மையும் சந்தோஷமுமல்லவா?”

“காணோவொழு உன்னிடத்தில் உறவு கொண்டாட எனக்கு உரிமைவது? உன் தாய் உனது கண்மைக்காகத்தானே இவ்வளவு பாடு படுகிறாள். அதை நீ தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமா? மேலும், உனக்கு நிலமித்திருக்கும் கணவனோ மிகுந்த பணக்காரன். சரி, இதுகிறக, உன் மனத்திற்குக்கவன் ஒருவன் இருப்பதாகக் கூறினாபலவா, அவன் யானென்று என்னிடம் தெரியக்கூடாதா?”

“போதும், என்னகேசரி பண்ணுகிறீர்கள். ஒன்றும் அறியாதவர் போல மிகவும் பாசாங்கு நிகழ்கிறீர்களே. நீங்கள் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லட்டுமா? எல்லாம் உன்.....க.....”

“கண்ணே, மிகச் சந்தோஷம், நான் என் வேலைவிரித்தும் நான் மதுரைக்குப் போகவேண்டியிருக்கிறது. ஒரு வாரத்திற்குள் திரும்பிவிடுவன்” என்று சொல்லிப் பெருமூச்சு விட்டான்.

“காணியது வந்தது ஒருவருக்கும் தெரியக்கூடாத. தெரியவந்தால் என் உயிருக்குக் கேடாய் முடியும். வேமாய்கிட்டது. நான் சேய்யவருகிறேன்” என்று சொல்லுபபோது மானின் விளிம்பை மொத்தம் அவன் கண்களில் நின்று முத்தப்போல் கண்ணீர் தளிர்ந்தது. அப்பொழுது யாரோ வரும் காலடிச் சத்தம் கேட்டதால் இருவரும் பிரிந்தனர்.

அவருவந்தது சமீபமே அல்லாது வேறு யாருமில்லை. அவன் சம்பாஷணையை ஒண்டுகின்ற கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். கிதுஷான் ஓர் பெரிய வர்த்தகன். அவனுக்கு திர்மலாவைத்தவிர வேறு புத்திரர் இல்லை. இவளின் சூறயிர்ச் சிகேகனின் புதல்வனே சந்திரசேகரன். சிறுவயதிலேயே தாய்தந்தையரை யிறுத்த சேகரன் பெரிய படிப்புப் படித்து வேலை

யிழைத்து அலைந்து திரிந்தான். இதைக்

கண்ட விதாஷகன் தனக்குட்கிற ஓர் வேலையில் அவனை அமர்த்தினான். சேகரன் வேலையில் அலுவலப்பற்றி விதாஷகன் வீட்டிற்குப் போவது வழக்கம். அடிக்கடி அவன் தீர்மானவைச் சந்தித்திருக்கிறான். இருவர் மனநிலும் சாதர்பயிர் ஒக்கி வளரத் தொடங்கியது. விதாஷகனுக்கு இவ்விஷயத்தில் பாம திருப்பதி, சேகரன் யோக்யனுக்க்காணப்பட்டதால் தீர்மானவை பலனுக்கே மணம் செய்த கொடுக்கத் தீர்மானித்தான்.

ஆனால் விதிவை வெல்ல யாரால் முடியும்? திடீர் என்று எதிரா கெட்ட காலத்திற்கு விதாஷகன் திறந்து போய் விட்டான். இதன் கிமித்தம் அவன் கடாத்தி வந்த கியாபாரமும் முறிந்து விடவே அவனது சூழிமபம் வறும்மையடைந்தது. தீர்மானவை ரினிமேன் கிட்டியல் வைத்துக்காப்பாற்ற அவன் தாயருக்கு முடியாமலிருந்தது. ஆகையால் அவன் தன் சகோதரனின் புத்திரானியை சங்கரனுக்கு தீர்மானவை மனையியாகக் கொடுப்பதற்கு முடிவு செய்திருந்தான்.

இந்த விஷயத்தைறிந்ததால் தீர்மான தன் காதலானியை சேகரனுக்கு மனவருத்தத்தோடு முறைபிட்டான். ஒட்டி நின்று கேட்டிருந்த சங்கரனுக்கு தீர்மான கூறிய ஒயர்வாரு வார்த்தையும் மனதைப் புண்படுத்தியது. தனக்கென்று உறுதிபோடப்பட்ட தீர்மான சேகரனுடன் உறவாடிச் கொண்டிருப்பதைக்காண அவன் மணம் பட்டபடுவதைத் துடித்தது. மறகாட்காலை சங்கரன் தீர்மான விட்டிருக்குப் போனால், அந்தே அவனைக் கண்டு, 'என்ன இது, தீர்மான, உனக்கு அந்தச் சேகரனுடன் என்ன பேச்சு வரார் என்ன கிண்ப்பார்க்கள்' என்றான். "என்னிடத்தில் ஒன்றும் பேச வேண்டாம், ஏதாவது தேவைமென்றால் அம்மாவைக் கேளுங்கள்" என்று முறைத்துக் கூறினான். உடனே அவனும் திரும்பிவிட்டான்.

ஒருவருக்கு காலமுற் சந்தித்தது. மதுரைக்குப் போவதன் காதலானியை சேகரன் திருமயி வருவானை எதிர்பார்த்து தீர்மலையும் காத்திருந்தான். ஆனால்

தாயாரோ, அவனைச் சங்கரனுக்கு மணம் செய்து கொடுப்பதற்காகிய ஏற்பாடுகள் செய்துகொண்டிருந்தான். தீர்மான சேகரனைக் காணாத மிகவும் வருத்தினன். எவ்வளவுதான் சந்திரசேகரனை மறக்க முயன்றாலும், அவனது மணக்கண்மூல் அவன் முகம் காட்சிமளித்தக் கொண்டேயிருந்தது.

பெளர்ணமியிரவு, காலி வஸந்திரம் அளித்த கொண்டு, தன்னக்களியே காம் புறமும் சற்றிப்பார்த்தக் கொண்டு ஓர் கருவம் கிரகவாக உட்கொண்டென்றது, அவ்விதம் சென்ற உருவம் யாடுன்பது வேய்களுக்குச் சொல்லாமலே கிளங்கும். அது மெது தீர்மானியை, இனிமேலும் விட்டிலிருந்தால் தனது தாயர் சங்கரனுக்குத் தன்னை கியாகம் செய்து கொடுத்த விடுவது நிச்சயமென்று அளன் மனகிற் தோன்றவே இவ்விதமாகத் தீர்மான மார்க்கத்திலேயிட்டுக் கடவுளாக அளித்தப்பட்ட சிறப்பின் கடமை யைச் செலுத்தி விடுவதெனத் தீர்மானம் கொண்டு சற்றுத் தூரத்திலிருந்த பாமசுவல் என்னும் சுவாமியாரிடம் சிஷ்யயாக அமா ஆச்சிரமத்தை வேந்தி வேங்கி கடந்தான். இச்சுவாமியார் சனங்களுக்கு என்மை புரிவதே முக்கிய கொள்கையாயுடையவர். இவரது புகழ் காலகாலில் எங்கும் பாயிற்று. பாமசுவலென்ற பெயரை அதுவரை பொருவரும் கேட்டதறில்லை. அவரைக் கண்டதுமிகலை. அவரிடத்து சனங்களுக்கு இருந்த அன்பும் மதிப்பும் வளர்ப்பிறை நியல் அதிகரித்தது. தீர்மான இதைக் கேள்விப்பட்டு அங்கு சென்றான்.

ஆச்சிரமத்தைமடைந்ததும் பாமசுவல் அதிகமடைவாது, "அம்மா, நீயார் எங்கு வந்தாய்? உன் பெயரென்ன? இந்த வேலையில் இங்குவாக் காணமென்ன?" என்று கேட்டார். உடனே தீர்மானின் கண்களினின்றும் கண்ணீர் தாரா தாராயாகப் பொங்கி வழிந்தது.

"குழந்தாய், உனக்கென்ன தீமை கோந்தது? என்னிடம் சொல்" என்றார் சுவாமியார். அளன் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு, "ஒன்றுமில்லை, என் பெயர் சந்திரசேகர, எனக்கில்லடமில்லா

தொரு கணவனை மணந்து கொள்ளும் படியாக என் தாயார் வற்புறுத்தினார், நான் சந்திரசேகரன் என்பவரைக் காதலித்தேன். ஆகவே யிற்கஷ்டத்திலிருந்து என்னை விடுவித்துக்கொள்ளுவ தக்காரிடம் வந்தேன்” எனக்கூறிப் பெருமூச்சு விட்டாள். இதற்குச் சுவாமியார் அவன் விருப்பத்தின்படியே தன்னுடனிருந்து, நான் தோறும் கோலமிட்டுப் புஷ்பம் முதலியவற்றைச் சேகரித்துக் காலம் கழிக்குமாறு கூறினர்.

இவ்விதமாக ஒருமாதம் கழிந்தது. சுவாமியார் திரிமலையைப் பார்த்து “ஆம்மா, நீ பிவ்வாறு மணம்பூரிப்பதற்கு காலக்கழிப்பது என் மனதிற்குப் பிடிக்கவில்லை. என் மனம் தோன்ற, நீ தொண்டு செய்து வருவது உண்மையே. இப்பொழுது நான் சொல்லுவதைப் படிமற்றொருவனைக் கவலாணம் செய்து கொள். சந்திரசேகரன் இப்பொழுது எங்கிருக்கிறானோ, எப்பொழுது வருவானோ ஓடுவருக்கும தெரியாது.” என்று கண்களில் நீர்த்துப்பிக் கூறினர்.

“என்னை மன்னிக்கவும், நான்என்னு ருயிர்க் காதல் சேகரிக்கத் தயிர்வேறு ஒருவனையும் கணவியும் கருதேன். இது சத்தியம்” என்று கூறியழுதாள்.

சுவாமியின் மனம் பரதவித்தது. “என்ன இது, இவ்வளவு மகவுறுதற்படைய

கீ இவ்வருத்தத்தை வெளிக் காட்ட னாமா? யினானில் உன்னிஷ்டம் திறை வேறும், உன் சந்திரசேகரன் இப் பொழுது உன்னருகிலிருந்தால் என்ன செய்வாய்?”

“சுவாமி, சந்திரசேகராவது, இனி மேல்க் திரும்பி வருவதாவது! நீக்களே சற்று வேர்த்துக்கு முன் சொல்லவில் லையா?”

“என்ன தீர்....., சந்திரிகை?”
“உங்களுக்கு என் பெயர் திரிமலா என்று யார் சொன்னது? மரயயித்தை படித்திருக்கிறீர்களே!”

“என்ன நீ சொல்வது உண்மை தான், மரயயித்தை தெரியாவிடில் சேகரன் பரமசிவனுடைய மறமுடியுமா? அந்தது திரிமலா சந்திரிகையாகத் தோன்றமுடியுமா?” திரிமலா தன்முன் உடப்பது கனவோ தினைவோ என்று அதிசய முற்று மதிமயக்கி மரம்போல சின்றுள். உடம்பெல்லாம் மயிர் சிலிர்த்தது. மின் சாரத்தினையிருளில் பாய்த்தது. போன்ற உணர்ச்சியை மோனி முழுவதிலும் பர விற்று. ஒடோடியும் சென்றும் அவனை யிறுகத் தழுவினர். காதலர்கள் இறுதியில் மோதிராண்டை மாற்றிக் கொண்டார்கள். லீலவாணத்தில் மிண்பீங்கன் கண் களைச் சிமிட்டின இளந்தென்றல் மெது வாக விசிற்று.

“ஆங்கில மாடு”

— “மாலினி” —

பல்லாண்டுகளாகத் தமிழ்நாட்டின் பெரு மையும் மகிழ்வும் மலை போல் வளர்ந்த கொண்டே வந்தது. என்னென்ற தமிழியானிக னாமிய சம்பர, வள்ளலார், ஓசையைப் முதலிய முத்தமிழறிந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் தம் தமிழ்ந ளையை அழித்திரு மினிதொன்ப பேரற்றி வக் தனர். தமிழ் உலகத்தில் அன்றிப் பிறராலும் புரழப்படும் திருக்குறள், சம்பர் இராமாயணம் முதலியவைகள் இதற்கு ஓர் சான்றாகும். ஆனால் காலம் செல்லச் செல்லத் தமிழர்களுடைய அபிமானமும் குன்றிச்சென்றே வருகிறது.

தற்பொழுது தமிழ்நாட்டின் கதி யென்னே? தம் தமிழ்மக்களால் மானபங்கப்பட்டு

மதிமயக்கி மாழ்கின்றனர். ஆ! இது கலியின் செயலா அல்லது கலியின் கோலமா? தமிழ் மக் கள் தம் ஆன்மையைக் கவனிச்சாவிடின் வேறு யார் தான் கவனிப்பார்கள்? பாஷாயினாம் குன்றியதாலல்லவா பல வல்லரசுகளையும் வலிய ஆண்ட தமிழ் மக்கள் தற்பொழுது இவ்வெழிய சிலையை அடைந்திருக்கின்றனர். பாஷாயினாம் ஒருதேசத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாதது. இவ்வாறு தமிழியினம் இவ்வாறு தமிழ் மக்கள் எங்கனம் சுயதேசினாய் வருவார்கள? ஆங்கில ஆளுகையில் மாழ்கிக் காலத்தைக் கொண்டே சுழிக்கின்றனர்.

ஆரியர்கள் தமிழும் சமஸ்கிருதமும் கலந்து "மணிப்பிரவாளம்" என்னும் புதிய பாஷைத் துவந்தினதபோல தமிழ் மக்களும் தங்கள் தமிழ் அபிமானக் குறையினால் தமிழும் ஆங்கிலமும் கலந்து "ஆங்கில மாடு" என்னும் ஒர் புதிய பாஷையை துவந்திவிட்டனர். அவர்களுடைய சூத்திரங்களைச் செயல் தமிழின் பெருமையைப்பற்றி, ஆங்கிலத்தின் மகிமையையும் குறைத்துவிட்டது ஒருவருடைய உத்தரவின்மீது ஒருவருடைய பாஷையை கால்கள் எங்களை? எங்கள் பாஷையுடன் கலந்து உபயோகிக்கலாம்? மேலும், தமிழ் மொழி 'உயர்சனிக்' செம்மொழியேயாம்.' ஆகையால் தமிழ்மொழி பிறபாஷையினியக்கமின்றித் தான் தனிமேலிவக்கும் ஆற்றல் உடையது. இவ்வாறு தனி நிலை வாய்ந்த உயர்சனிக் செம்மொழியை தமிழ்மக்கள் மாண்புமீடச் செய்வது தமிழ்ப்பிரானிகள் யாவராலும் கண்டிக்கத்தக்க ஒரு செயலேயாம்.

"ஆங்கில மாடு" என்னும் புதியபாஷையை மாணவர்களின் மனைய மாணிடர்களும் வழக்குகின்றனர். மாணவர்கள் கலந்தோறும் ஆங்கிலம் பயிற்வதால் அவர்கள் சம்பாஷிக்கும் பொழுது சில ஆங்கிலச் சொற்கள் வழங்குவது இன்றியமையாததே. ஆனால், கலையோரும் தீய பாஷையைப் பயிற்வது அவர்களுடைய தமிழ்ப்பிரானிக் குறைவேயன்றி வேறு என்னதாகு?

இப்பாஷையின் சில உதாரணங்கள் கீழ்க் துக் காட்டுகும்: "தமிழ், இங்கே வரிக் delay பண்ணாமல் Co-operative Stores குப் போய் ஒரு Saree யும் Shirt துணியும் வாங்கிக் கொள்வீர். வழியில் Uncle இன் Car ஐக் சந்தித்தால் ஒரு Lift சரம்படி கேட்டு அதில்

ஏறிவர். Lunch-time கு முத்தி வீதவிரமும் வந்தவிடவேண்டும்" இச்சிறு சம்பாஷணையில் எத்தனையோ ஆங்கிலச் சொற்கள் இடம்பெற்று விட்டன. என், சுவ்வாறப்பயோகித்த ஆங்கில மொழிகளுக்கு தமிழில் எற்ற மொழிகள் இல்வையா? இருந்தும் தமிழ் மக்கள் ஆங்கிலத்தில் அபிமானத்தையும் உவனத்தையும் செலுத்திய படியால் தமிழ்ச் சொற்களிலும் பார்த்த ஆங்கிலச் சொற்களை இவருவில் வழங்கும் நிலைக்கு வந்தவிட்டனர். இது அவர்களுடைய குற்றமன்றித் தமிழ் மொழியின் குற்றமன்று.

ஆதலால் இப் புதிய பாஷை மேலும் மேலும் வளராவண்ணம் தடுத்தத் தமிழ் மொழியைச் சிறந்த நிலைக்குக் கொண்டுவருவது தமிழ்ப்பிரானிகளின் கடனாயாகும். அவர்கள் இன்னும் என் வாழாயிருக்கின்றனர். வெள்ளம் வருவாவரை அணைகட்டப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்களா? அவர்கள் சிறிதும் காலம் தாழ்க்காது தமிழ் அணைக்குக் கொண்டிபுரிதல் வேண்டும். தமிழருடைய சீர்திருத்தத்திற்கெற்பத் தமிழ் மொழியை வளர்த்தல் வேண்டும். இதவே ஒரு மொழியின் சிறந்தநிலைக்குச் சான்றாகும். ஆனால் தற்காலத் தமிழரின் சீர்திருத்த முனைத்தத்திற்கும், தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் இடையில் வெகு தூரம் இருக்கின்றது. இத்தூரம் கீழ்ப்பாது ஆங்கில மாடு என்னும் பாஷையை ஆறவே அழித்த கம் தமிழ்நிலையை தமிழ்ப்பிரானிகள் உன்னத நிலைக்குக் கொண்டுவருவார்களாக, தமிழ் அபிமானிகளே! எழுமின்! சோம்பலை விடுகின்! விடுவெயெடுகின்! கலையின்! தமிழ்நிலையைக் காக்கின்! இதவே நீங்கள் உங்கள் தமிழ்நிலைக்குச் செய்யும் பெருக் கொண்டாகும்.

கருணை அல்லது கருகிய மொட்டு

— "கமழ்" —

வெண்மணல் பார்த்த கதிக்கரை, பூரண சந்திரனின் கருணைக்கண்களின் பிரகாசத்தில் உருக்கி வர்த்த வெள்ளிப்போலத் தோற்றியது காவாலி கண்களின் பிரவாளம். நிலவானத்தில் வெள்ளிக் கட்டங்கள் என்னைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டிவது போல இருந்தது; அதிலும் கூட பரிசுசந்தான் பரிமளித்தது. எங்கும் ஒரே சிசுபந்தம். இடையிடையே கதியேர்த்த நின்ற மூங்கில்கள் காற்றில் ஒன்றோடொன்று உரையாஞ்சிக்கொள்ளும் ஒசை, வெகு தூரத்திற்குத் தயவாய்

யின் இன்னிசை இளங்காற்றிற் தவழ்ந்து வந்தது. அதிலும் சேக வலிதானு எழவேண்டும்?

அந்தக் கற்பாறையில் இருந்த எதை உன்னத்தில் அந்தோம் எழுந்த அவ்வுணர்ச்சிகளின் வேகம் என்னை அந்திக்குள்—அகர்!—அந்த நேரம் காண் கச்சலிடாதிருந்தால் அந்தநிப் பிரவாளம் என்னை மணமா அழைத்துப்போயிருக்கு மல்லவா! என்னே மதியினம்! அத்தருணத்தைத் தவறவிட்டதளுள்ளே இன்று

அதே போன்ற கதிக் களையில், அதே
 ரேரம், அதே உருவம்—ஆனால் எவ்வ
 வறு மாற்றம்—இருந்து அதே கிணவுகளை
 வருகிக்கின்றது. ஆனால், உள்ளத்திற்
 தோன்றும் உணர்ச்சி வெள்ளத்தக்கு
 உலகக் காட்சிகள் அணையாகுமா?

ஏ மனமே! அதிசய கண்ணுக்கெட்
 டிய தூய்வரை படர்ந்திருக்கும் முட்
 கணையும் பத்தைகளையும் கண்டா நீ பயப்
 படுகின்றாய்? வாழ்க்கைப் பாதையில் முட்
 கள் வதப்பது அதிசயமில்லை, எந்தக்
 காலத்தும் கஷ்ட தன்பங்கள் நிகழ்வது
 சாஜம். முழு அந்தரங்கம் வெளியே,
 சூரியொரு ஒளிமயம்—சுப்பிக்கைப்பண்டு
 —சுப்பிக்கை யென்றென்று உண்மையில்
 இருக்கிறதா? இன்றேல், மின்னொளியில்
 மயக்கி அனைத்தேடிவரும் வானப் புன்
 னின் மனோகிலையா அது?

கால வெள்ளத்திற் புரண்டோடும்
 நிகழ்ச்சிகளின் தோற்றம்—? அதுவும்
 மாயமா? பால்படுமனும் படகில் நீங்கள்
 குதூகலத்தடன் சென்றாட்கள் சூபக
 மிருக்கிறதா? வாழ்க்கைப் பாதை அபிசீப
 தங்களுக்குப் புதிது. எல்லாம் அதிசய
 மாகவே தோன்றியிருக்கும். சற்றைப்
 பின்னே திரும்பிப் பாருங்கள். ஐயோ!
 சென்றுவிட்ட பாணை; மறுபடியும்
 அடைய முடியாத வாழ்க்கை, எனை
 பகமை கிரம்பிய சூரிச்ச்சிச் சோலையாகத்
 திகழ்கின்றது! உங்கள் உன்னம் அப்
 போது களங்கமற்ற, சுபந்ரம், மசுந்ரம்,
 ஸ்படிகம் போன்றதென்பதை நீங்கள்
 அறிவிர்வீரீர்? அந்தக் காலத்தா நீங்கள்
 அனுபவித்த இன்பத்தில் ஒருதனிசுட
 இன்று உங்கள் அண்டை வருமா? அந்தோ!
 வாழ்க்கையென்பது கனிதப்
 புத்தமல்ல. அது ஒரு கிசித்தியமான
 கவினம். சில ஒற்றையேய்ப் புரட்டிப்
 பின்னே சற்றைப் பாருங்கள். அந்தக்
 காலத்தில், அல்லவற்ற அக்காலத்தில்,
 அடைந்திருந்த சுகமெல்லாம் எங்கே
 யிப்போ? என் கைவைப் பிடித்து, வருக
 கள் ஆற்றல்கரைக்குப் போய் சற்று கிணை
 யாடி வருவோம் என்று அழைக்கும் அத்
 திக்ரூரம் எங்கே யின்று? கீரோட்டத்
 தைப் பார்த்தயண்ணம் கனிநுக்க, என்
 னருகே யிருந்து இன்னிசை யிழந்து

அந்தச் செல்வி யெங்கே? எனக்குக்
 கவிதை கன்றாக வாகிட்டாலும், அச்
 சுற்றுமுற்றும் பார்க்கும்பொழுது சில
 வரிகள் என் மனதுக்குள் எழும், அதை
 என் கருணைமீடம் சொல்லுவேன், அவ
 னதை அழகான இசையாக வேய்க்குமு
 லில் மீட்டுவான். என் உன்னம் பரவச
 மடையும். Shelley ஸைப்பற்றியோ,
 Wordsworth ஸைப் பற்றியோ ஏதாவது
 நான் சொல்வத் தொடங்கினால், அவன்
 பாடியாரின் புகழை மாலையாகத் தொடுத்
 துக்கொண்டே போவான். என் வெட்
 தித் தலைநிலைவன் உம் தமிழ்காட்டு
 அரும்பெரும் கவிஞரைப்பற்றி ஒன்றும்
 தெரியாத. அன்னிய காட்டுப் புலவரின்
 சிறப்பைப்பற்றிய என் அறிவை சிரமப்
 பட்டுப் பரிசுக்கப்படுத்த முயன்றதை
 விட்டு என்னிடமே எனக்கு வெட்டமுண்
 டாகும். கவி பாடியின் புகழை யெனக்
 கூட்டியவளும் என் கருணாதான்; அவ
 சிட்டுமுண்டாய பக்திக்கு வழி காட்டியவ
 ளும் அவள்தான். களைசொட்டுமெய் வத
 கையும், கருணை பொருந்திய அக்கண்
 களும், ஒரு சமயம் என்னைப் பரவசப்
 படுத்தும். இன்னமயம் வேல்கிழிகள் என்
 அக்கண்ணமுன் கோன்றி என்னைப் புண்
 படுத்தும். அழகாகத் தோன்றி, சோபை
 யுடனும் பிரகாசத்துடனும் விளங்கிய அம்
 மொட்டு மலருமுன் கருகிவிட்டதே!—
 உலகமே யிப்படித்தான். 'சல சல'
 வென்று ஸ்படிக கீருடன் செல்லும் உல்
 லாச ஆறு களைக்குக் கரைபுரண்டோடு
 கிறது. இன்று தன் முழுக்கோமளத்
 துடன் இனிமையை வரலிளிசித் திகழும்
 மலர்கள் களை மடித்து சருகுகின்றன,
 இவைகளில் ஏதேனும் ஆச்சரிய மிருக்
 கின்றதா? அவைகளுக்கு என்ன கார
 ணம் காட்டுகின்றோம்? "Nature அப்
 படித்தான்" என்று 'Style' ஆக எம்
 காரணங்களைப் போடுகின்றோம். ஆனால்
 மனிதனையொத்த அளவில்மட்டும் அப்படி
 கிணக்க ஏன் கம்மனம் இடந்தரவில்லை?
 கருணை! என் கண்களில் நீர் துளிக்
 கின்றது. நீ யறிவாயா? இவ்வின ரெஞ்
 சின் துடிப்பு உன்கொன்ன தெரியப்போ
 இத்தோ சதமும் உன் எண்ணமா

பிருக்கும் என் மனதுள் உன் நினைவுகள்,
கடந்தவற்றின் இனிய ரூபகங்கள்,
பொங்கி வழியின்றன.

அன்றொருநா ள்கீழ்ப் பொழுதினிலே
வெண் மணல் பரந்த ஊக்கநகரமளிற்,
சென்றிருந்தேன் கருணா ஏன் கங்குடனே
செல்வணம் விரித்த மேல் திசை கோக்கி.

என் னருமைக் கருணா அவளுடனே
பெறுயின்பம் யாவும் பெற்றொழிந்தேன்
வெறும் தன்பம் அன்றே இறுதிகண்டேன்
நறுமணம் சந்த நீலம் மறந்திட்டதத்தோ!

கீரினில் மூழ்கி விளையாடினோம்
கீச்சியக் கையையும் சேர்ந்திக்வினோம்
பாசினி வெடக்கோர் குறையி லெயென்
பாடிடுவோம்; பாங்குட னாடிடுவோம்.

யின்னவென பறைத்தசக் காலம்
மீண்டு வருபோவென எங்கிருந்நாலம்
யின்னலுமிடரும் குழ்த்தநிக் கின்று
சசனின் சித்தமுட்படி யாமோ?

எதவிதம் காணொரு கணமதசாணும்
என் கிளையிருந்து கருகிய மொட்டை
மறந்த மனமாயி மறழ்த்திடுவென்,
தறந்த பாதேசம் போயினும் தான்.

சோம்பித் திரிந்த சொற்சொர்வடைத்தேன்
சோகம் கிதைத்த ஆர்வமிழந்தேன்
யாழ்த்தையி னூண்மைமையக் கண்ணினர்ந்தேன்
யாழ்த்தையும் மூடயாசிப் போவதன்றோ!

உருக்கி வார்த்த வெண்ணிபோன்றப்
பெருக்கினினை யிதத்த சீர்க்குமிதுபோல
சூயதர்சோ கருணா உருவம்
மயமன்றோ நூயமாஸிட வாழ்த்தை!

இரு இள கொஞ்சங்கள் ஒன்றுசேர்த்த
பருகிய இன்பமூல் தன்பமும் யெய்
கருகியேச மொரு மொருகெணும்
உருகிய வெண்ணெய் போலாகியே.

அம்பணற் தனா சன்னில் விடுத்திராய்
ஓணயெயக் கிளி மொன்றிற் கில்லைமென
இயற்கையின் ஜாலத்தில் மயக்கிடுவோம்
செயற்கை கிணாசின மறத்திடுவோம்.

சுவின் பெறும் காட்டினக் கண்டுகிலோம்
சரிபெரும சுவீகாரகன் பாடிடுவோம்
சுவீகாள் யானையும் விடொழிப்போம்
சன்னலினிபையே உண்டுகிலோம்.

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்.

பத்திராதிபர் பிரிவு

ஒருவர் இறந்தபின்னரே அவரைப்பற்றி உலகம் புழங்குத பேசுவத வழக்கம். கம்புண்டப் பழைய பத்திராதிபரான திரு. D. R. அம்பல வாணர் அவர்களும் பத்திராதிபர்பதவியிலிருந்து விலகியபின்னரான காலம் உலக வழக்குக்கு மாறாத அவரைப்பற்றிப்பேச முன்வருகிறோம். ஆனால் முறைமையைக் கைக்கொள்ளுவதற்காக எாம் இப்போது அவரைப்பற்றிக் கூறவில்லை. இனஞாயிறு இப்போது இருக்கும் மேல்கிணக்கு முழுமுதற் காரணமாயிருந்த இப்பத்திராதிபரைப்பற்றிக் கூறுகிறீர்கள், கட்டுறிப்புகள் பூர்த்தியாகா என்பது எங்குமேயில் செயலாக்கு புலனாகும். ஒரு பத்திராதிபரது முக்கியசொக் கம் இன்னதென்பதை இவர் கம் எவ்வொக்கும் காட்டியதும்பிறித், சம் முயற்சியினால் புகட்டியிருக்கின்றார். இவர் பத்திராதிபராக வாதபின் இனஞாயிற்றிற்குக் கட்டுரைகளும் சுவீகாரும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்த மூய்த்தகொண்டிருந்ததை எாம் கண்டிருக்கிறோம்.

தமிழில் எழுதவராத' என்மு இலோகக்உறிப சகோதர சமோதிரிகளிற் பலர் கட்டுரைகளும் சிறுபாடையும் எழுதும் உற்சாகத்தைத் திரு. அப்பலவாணர் அவர்களிடமிருந்து பெற்றிருக்கிறுக்கண்ப்பதை எாம் கவனித்திருக்கிறோம். இவருக்குத் தமிழில் இருந்த அளவிறந்தபற்றும், அதுனை மேல்கிணக்குக் கொண்டுமொன் வேண்டி பென இவர் உன்னததுக்கிடந்த ஆர்வமும் இவர் குறிப்புரைபுக் கட்டுரைகளையும்படித்த ஏதரும் அறிந்திருப்பார். இன்னுயிற்றைத் தமிழ் அன்னையின் செல்வக் குழந்தையென இவர் பாராட்டி வந்திருக்கிறார். இன்னும் சிறித காலம் இவர் இப்பாசலியி விருப்பாராளும், இள குயிறு சந்திரோதிருப்பதைக் காட்டிலும் உன்னத கிணைய யடைபுமென்பது எாம் இடமின் றிக் கூறலாம். ஆனால் அவர் இப்பதவியை விலகிப்போவது இனஞாயிற்றின் கீர்ப்பாக்கி யொ, சம் தூர்ப்பலவே என எாம் இப்பமுற வேண்டியிருக்கின்றது. இரண்டிமே யென்ற தான் கூறக்கூறும். இப்பத்திராதிபர் சம்பைய

கின்றோம். ஆனால் இவர் தற்போது இறங்கியிருக்கும் துறை இவருக்கு மிகவும் பொருத்தமானது, இவர் முழுமனதுடன் உண்மையான சேவைசெய்யச் செய்யுதலென்பது திண்ணம். ஆகவே அனைவரிட்கும் காம் எல்லோரும் சந்தோஷமடைவென்றியவர்களாயிருக்கின்றோம். எம்மால் எல்லாத் துறைகளும் வந்தனமும் வரித்தாகு! இவர் எதுகாலமும் செல்வி இளஞ்சிவரையே மறவாரென கம்புகிறோம்.

இன்னும் எங்கள் பத்திரிகை உறுப்பினர் பதவியிலிருந்து விலகிய அனைவருக்கும் கம் கண்ணியைச் செலுத்தகின்றோம்.

உயிர் போகவில்லை

கம் சல்லறியில் கெடுக்காலத்தாக்கு முன் தோன்றி, பலகாலமிருந்த, பின் இறந்து விட்டதோ என காம் கியமுற்றிருந்த காலகாலம் கழகம் (School Council) இப்பொழுது குற்றயிர் பெற்றெழுந்த கிறகிறைதக் கான கமக் கெல்லாம் ஆணத்தத்தான். ஆனால் அது ஏழந்த இடத்திலேயே அப்படியே கிண்போலவேருன்றி

விடப்போகின்றதோவென காம் அஞ்சவேண்டியிருக்கின்றது. இருந்தும் இடையிடையே அதன் கைகள் அசைவதை காம் காண்கின்றோம். ஆனால் இத்தோடு மட்டும் கின்றயிடாது, கிணயின் கிணயைவிட்டு மனித கிணயைச் சீக்கிரத்தில் அடையுமென கம்புகிறோம்.

மழை போய்ந்தது!

மழையும், காற்றும், புயலும் அமர்ந்தது. கநிரவன் கிரணக்கன் முகில்களுக்கடாக உச்சிவானத்தில் தோன்றுவதை காமெல்லோரும் காண்கிறோம். யுத்தகால அட்டகாசமும் முடிந்தது. சமாதானத்தின் ஒளி வீசத் தொடங்கிவிட்டது. ஆனால் புயலின் கொடும் தீர்த்ததே யென கொண்டாடினும், இளியே வெய்யிலின் வெப்பமும், புயலினால் கேர்ந்த அழிவுகளும் கம்மைத் தாக்கப்போகின்றன. வெள்ளமும் வற்றி, வெயிலவனும் தன்னெனினிவிசத் தொடங்கியபின்னர் தான கிம்மதி யெக்கும் கிலவும். யுத்தத்தின் பலகால விளைந்தன யாவும் கிவர்த்தியாகிப் பழைய கிணயை அடைத்தபின்னரே உண்மையான சமாதானம் உலகிற் பரவும்.

English Editorial Board

Editor:

E. R. Appadurai

Associate Editor:

J. Jeevarajah

Literary Section :

P. Rangasamy

K. Rajadurai

Sports Section:

R. Thiagarajah

Co-eds. Section :-

Miss T. Kandiah

Miss C. Kanapathipillai

Junior Section :

V. Kanagaratnam

S. Rabindranath

S. Santhirarajah

Tamil Editorial Board

Editor :

Miss Kamalam Tampoe

Associate Editor:

A. Sathasivam

Literary Section :

Miss M. Saraswathy

Miss T. Kandiah

S. Selvaratnam

Verse Section :-

P. Rangasamy

E. Vellautham

Junior Section :-

Miss S. Sanders

E. Panchadcharam

Faculty Adviser :-

Mr. P. Navaratnam M. A.